

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Csp/48/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1425205893
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2026:1425205893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., zastúpenému Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 596,04 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Mestskom súde Bratislava IV dňa 24.06.2025 žalobu, v ktorej žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 596,04 eur, úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 301,29 eur od 27.02.2024 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 27.12.2024 medzi postupcom Ahoj, a.s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, ktorý v čase postúpenia pohľadávky bol napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. V žalobe tvrdil, že postupca uzatvoril so žalovaným dňa 28.04.2020 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol mu finančné prostriedky. Ďalej v žalobe tvrdil, že podmienky ich čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve, pričom žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu a upozorneniu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 26.02.2024, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. V žalobe uviedol, že podľa jeho právneho názoru došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ v danom prípade pre nesplnenie splátky, ktorá bola splatná 3 mesiace pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, avšak má za to, že nie je povinný správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky bolo toto právo uplatnené. Úlohou veriteľa pri uplatnení tohto práva je podľa žalobcu len sledovať splnenie podmienok vyžadovaných uvedenými zákonnými ustanoveniami, pričom ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či stanovil „splátku“, pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené podľa neho nevyplýva z právnych predpisov a on je povinný len skutkovo vymedziť stav, pričom právne posúdenie, kam patrí aj určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva, je

už výhradne vecou súdu. Ak by aj súd ohľadom určenia rozhodnej splátky dospel k inému právnomu záveru, nič to podľa žalobcu nemení na tom, že postupca neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, preto nemožno prijať iný záver ako ten, že došlo k platnému zosplatneniu pohľadávky a tým aj k jej platnému postúpeniu. V žalobe uviedol, že žalovaný čerpal peňažné prostriedky vo výške 2.250,- eur a uhradil na poskytnutý úver sumu 2.731,85 eur, ktorej časť vo výške 1.948,71 eur započítaná bola na istinu a časť vo výške 783,14 eur na zmluvný úrok. Pohľadávka žalobcu predstavovala podľa žaloby ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 355,59 eur, ktorá pozostávala z istiny 301,29 eur a z neuhradeného riadneho úroku vo výške 54,30 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaný podľa tvrdenia žalobcu neuhradil žiadnu sumu, preto podáva žalobu, v ktorej sa domáha zaplata sumy vo výške spolu 596,04 eur ako súčtu neuhradenej istiny úveru 301,29 eur a neuhradeného úroku 294,75 eur. V žalobe uviedol, že uplatňuje aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom 27.02.2024, t. j. dňom nasledujúcim po dni vyhlásenia mimoriadnej splatnosti.

3. V žalobe ako dôkazy žalobca označil a predložil s ňou Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 07.01.2025, Pokus o zmier zo dňa 10.06.2025 s podacím hárkom, Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.12.2024 s prílohou, Zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.04.2020, spolu so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere a KYC Dotazníkom o klientovi, údajmi žiadosti/zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, list zo dňa 25.01.2024 - 3.upomienka - výzva na zaplata sumy, list zo dňa 26.02.2024 - Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru s doručenkami, platobnú históriu - prehľad splátok a úhrad k zmluve číslo 2004009651 a listinu označenú ako hodnotenie bonity.

4. Mestský súd Bratislava IV vydal vo veci platobný rozkaz, ktorý sa v dôsledku podaného odporu žalovaného zo zákona zrušil a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti Mestského súdu Bratislava IV vec bola postúpená tunajšiemu súdu, kde konanie je vedené pod spisovou značkou 3Csp/48/2025.

5. Žalovaný podaný odpor odôvodnil tým, že ide o spotrebiteľskú vec na ktorú je potrebné aplikovať § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ďalšie normy spotrebiteľského práva. Namietal, že žalobca nepreukázal, žeby mu pôvodný veriteľ doručil oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ani výzvu, ktorá mu má podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predchádzať, z čoho podľa neho vyplýva nepravdivosť tvrdení žalobcu na ktorých zakladá preukazovanie svojho nároku. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žalobca nemohol požadovať splata celého dlhu jednorazovo, keďže preukázateľne nesplnil predpoklad, ktorým je platné zosplatnenie pohľadávky. Žalobu označil za vnútorne rozpornú a ako taká vzhľadom na povinnú súladnosť tvrdení žalobcu s obsahom a (ne) úplnosťou navrhovaných dôkazov nemôže obstáť a už aj z týchto dôvodov je potrebné ju v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň podľa žalovaného zo zmluvy nevyplýva, žeby dodávateľ riadne skúmal jeho výdavky a príjmy v predkontraktačnej fáze, čím došlo k hrubému porušeniu jeho povinností. S poukazom na § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, vetu druhú tvrdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a žalobu navrhol ako celok zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

6. Žalobca sa k podanému odporu žalovaného, napriek výslovnej výzve Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 30.09.2025 na vyjadrenie sa k nemu a k tvrdeniam žalovaného, na uvedenie ďalších skutočností a označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení s poučením o následkoch sudcovskej koncentrácie konania, doručenej právnomu zástupcovi žalobcu dňa 06.10.2025, do dňa vyhlásenia rozsudku nevyjadril.

7. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.01.2026, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 21.01.2026 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a odporu žalovaného, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keď vykonanie žiadneho z dôkazov

nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, oboznámením sa s obsahom odpovede na lustráciu žalovaného v Registri obyvateľov SR (§ 295 CSP) a zistil tento skutkový stav :

9. Zo žalobcom predloženej Zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere číslo 2004009651, v ktorej ako veriteľ je označená obchodná spoločnosť Amico Finance a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 48 113 671, zastúpená sprostredkovateľom A. D. A. A. a ako dlžník žalovaný súd zistil, že jej predmetom tak, ako bol uvedený v časti 2 zmluvy - základné podmienky spotrebiteľského úveru, bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške a spôsobom dojednaným v tejto zmluve ako viazaný spotrebiteľský úver a dlžník sa zaviazal úver vrátiť, zaplatiť úroky a splniť iné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy spôsobom v nej stanoveným. Ako druh spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedený viazaný spotrebiteľský úver na zakúpenie tovaru - štvorkolky, ktorej kúpna cena bola 2.450,- eur, z ktorej časť vo výške 200,- eur ako akontáciu zaplatil dlžník predávajúcemu a na zvyšok kúpnej ceny vo výške 2.250,- eur bol mu poskytnutý úver. V Základných podmienkach spotrebiteľského úveru je uvedené, že úver je poskytovaný za úrokovú sadzbu vo výške 16,17 % ročne, s tým, že ide o sadzbu fixnú počas celej doby trvania zmluvy. Výška splátky bola 49,67 eur, počet splátok 67 so splatnosťou prvej splátky dňa 20.05.2020 a poslednej dňa 20.11.2025. Splátky boli splatné mesačne vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená ako 16,17 % a podľa zmluvy celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, bola 3.327,89 eur. Podľa článku 4 bod 4.2 písm. d) Zmluvy v prípade, ak dlžník nespláca splátku úveru riadne a včas, je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka zaplataenie celého zostatku úveru spolu s príslušenstvom, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru), ak je dlžník v omeškaní s úhradou jednej splátky úveru, alebo jej časti počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a teda ak súčasne upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa článku 4 bod 4.2 písm. e) Zmluvy v prípade, ak dlžník nespláca splátku úveru riadne a včas, je veriteľ oprávnený postúpiť pohľadávku zo zmluvy v prípade, ak sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru podľa pís. d) tohto bodu na nového veriteľa v súlade s § 17 zákona č. 129/2010 Z.z..

10. Žalobca tvrdil, že pre nesplácanie úveru žalovaným bol úver po neúspešnej výzve na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia predčasne zosplatený a pohľadávka veriteľa následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávok (nachádzajúcej sa spolu s prílohami na č. I. 12 až 19 spisu) postúpená na žalobcu.

11. Z Listu označeného ako „Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 26.02.2024 (č. I. 34 spisu) súd zistil, že spoločnosť Ahoj, a.s. (pôvodné obchodné meno Amico Finance a.s.) ním žalovanému oznámila, že nakoľko napriek predchádzajúcej upomienke č. 3 a upozorneniu na uplatnenie práva vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru neuhradil splátku úveru vo výške 49,67 eur splatnú dňa 20.11.2023 po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, stal sa jeho dlh zo zmluvy splatným v celom rozsahu ku dňu 26.02.2024 a vyzvala ho na zaplataenie istiny v celkovej výške 316,90 eur do 7 dní od doručenia tohto oznámenia. Žalobca predložil doručky preukazujúce prevzatie danej výzvy žalovaným dňa 29.02.2024 a tiež doručenie jej predchádzajúcej upomienky žalovanému dňa 29.01.2024. Preto tvrdenie žalovaného v odpore o nepreukázaní doručenia mu uvedených písomností je nepravdivé. Pravdivé a dôvodné však bolo tvrdenie žalovaného o nepreukázaní riadneho skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, čo v zmysle § 11 ods. 2 zákona robí spotrebiteľský úver bezúročným a bez poplatkov a zároveň neplatným činí priamo zo zákona jeho predčasné zosplatenie. Keďže sám žalobca uviedol, že žalovaný vyčerpал peňažné prostriedky vo výške 2.250,- eur a uhradil spolu 2.731,85 eur, je zrejmé, že neexistuje nárok, ktorý by žalobcovi mohol byť prisúdený, lebo istinu úveru na ktorú jedine vznikol nárok žalovaný už splatil. Zároveň neexistovala pohľadávka, ktorá by mohla byť predmetom postúpenia na žalobcu a aj keby existovala, jej postúpenie by bolo neplatné, nakoľko podľa zmluvy o úvere posledná jeho splátka mala sa hradiť dňa 20.11.2025, preto pri ex lege neplatnom predčasnom zosplatení úveru nebolo takú pohľadávku v zmysle § 17 ods. 1 a 2 v tom čase účinného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. možné platne postúpiť.

12. Žalobca uplatnený nárok právne odôvodnil tak, že jedná sa o nárok na vrátenie spotrebiteľského úveru. Keďže pôvodný veriteľ bol obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri bolo poskytovanie úverov, pričom v zmluve aj priamo je

uvedené, že sa jednalo o viazaný spotrebiteľský úver, niet pochýb, že žalobou uplatňuje sa právo zo spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

13. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol postúpením, pričom ako na dôkaz odvolával sa na zmluvu o postúpení pohľadávok a prílohu k tejto zmluve s identifikáciou postúpenej pohľadávky a ako dôkaz predložil tiež oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 07.01.2025.

14. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania žalobu mal za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol.

15. Žalobca žalobou uplatnený nárok vymedzil ako nárok na nevrátenú časť predčasne zosplatneného úveru spolu s úrokmi. A keďže priamo zo zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že podmienkou tak pre vznik nároku na úroky z úveru, ako aj pre jeho predčasné zosplatnenie je preukázanie postupu s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), bolo logicky povinnosťou žalobcu už v žalobe uviesť rozhodujúce skutočnosti a skutkové tvrdenia na odôvodnenie a preukázanie, že túto svoju zákonnú povinnosť veriteľ splnil. Žalobca tak neurobil. V žalobe k skúmaniu bonity vôbec sa nevyjadril. A keďže nijako sa nevyjadril k uvedenej otázke ani po tvrdeniach žalovaného, že povinnosť skúmať jeho bonitu tu splnená nebola, v zmysle zákonnej úpravy (§ 151 ods. 1 CSP) sa skutkové tvrdenia žalovaného v odpore o neskúmaní bonity považujú za nesporné. Už uvedené stačilo pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, nakoľko žalobca v priebehu celého konania napriek výslovným námietkam žalovaného v tomto smere neprodukoval jediné skutkové tvrdenie k skúmaniu bonity žalovaného.

16. V zmysle právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy (viď § 7 a § 11 ods. 2 ZoSÚ) bol veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe, ak sa ňou žalobca domáha tak ako tu plnenia predčasne zosplatnenej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru logicky skúmať vždy, keďže jej splnenie je jednak podmienkou vzniku nároku na úroky a poplatky za úver, ako aj podmienkou, aby vôbec mohol veriteľ úver predčasne zosplatniť. Nemôže byť preto pre žalobcu podávajúceho žalobu, ak sa ňou domáha zaplatenia úrokov z úveru a tvrdí jeho predčasné zosplatnenie prekvapivým, že musí tvrdiť a preukázať skúmanie bonity, nakoľko priamo zo znenia zákona je zrejmé, že ide o podmienku tak pre vznik nároku na úroky ako aj pre právo predčasne úver zosplatniť. Pokiaľ veriteľ takto nepostupuje a nepreukáže (ani netvrdí) skúmanie bonity, potom zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nemožnosti úver predčasne zosplatniť.

17. Ide tu pritom o otázku, ktorú súd v spotrebiteľskom spore nevyhnutne musí skúmať vždy, a preto vzhľadom na jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu v § 7 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch mal žalobca už pri podaní žaloby uviesť skutkové tvrdenia, ako konkrétne bola skúmaná bonita žalovaného, s akým výsledkom a už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia tejto zákonnej povinnosti. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení v tomto smere a predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvyhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoCsp/42/2021-222 zo dňa 23.3.2022). Neuvedenie skutkových tvrdení a nepredloženie dôkazov k skúmaniu bonity totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovneniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcovi (nehovoriac o tom, že ide o profesionála v oblasti vymáhania pohľadávok

z úverov ako je súdu známe z jeho činnosti, ktorému nutnosť skúmať a preukazovať bonitu musí byť z rozhodnutí súdov naprieč republikou v jeho veciach notoricky známa), aby už v žalobe uviedol skutkové tvrdenia, či, ako a s akým konkrétnym výsledkom skúmal bonitu a aby spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy (vrátane výstupov z príslušnej databázy alebo registra) na preukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou, čo sa nestalo. Keďže žalobca neuviedol vôbec žiadne skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti (či a ako konkrétne prípadne bola plnená, s akým konkrétnym výsledkom, na základe akých dokladov a výstupov), tak ani v prípade, že by sa žalovaný k žalobe vôbec nevyjadril, nebolo by možné vychádzať z ich nepopretia žalovaným, keďže popierať možno len to, čo v žalobe či neskôr žalobcom je uvedené, a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaný nemohol ani pomyslieť, hoci to v nej, ak žalobca chcel byť v spore úspešný, uvedené bezpodmienečne byť malo.

18. Tu žalovaný výslovne namietol neskúmanie bonity, tieto jeho tvrdenia žalobca následne nepoprel a ničím nevyvrátil, preto nemohol byť v spore úspešný.

19. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK), podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukládajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

20. Tu žalobca nielen nepreukázal, ale počas celého trvania sporu ani len netvrdil, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte s § 7 ods. 1 citovaného zákona, čím nepreukázal jednak vznik nároku na úroky a poplatky za úver, ale ani samostatnú základnú zákonnú podmienku pre možnosť úver predčasne zosplatiť.

21. V súvislosti so svojimi závermi súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2017 vo veci sp. zn. 10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit. „Odvolateľ si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípom rovnosti strán a nestrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

22. V inej veci Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25.3.2014 sp. zn. 6Co/405/2013 uviedol, cit. „Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné...Ak si účastník nesplní povinnosť tvrdenia, teda neunesie bremeno tvrdenia, má to ten procesný následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak sa jedná o rozhodnú skutočnosť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci. Navrhovateľ teda vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam uvedeným v návrhu na začatie konania, dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy v konaní nepreukázal“.

23. Aj podľa všeobecnej časti dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku „Jedným z hlavných cieľov predkladateľa bolo zabezpečiť dôslednú koncentráciu procesu a dôležitou obsahovou zmenou, ktorá je spôsobilá prispieť k efektívnemu a rýchlemu konaniu, je i zvýšenie požiadaviek na procesnú aktivitu sporových strán, a s tým spojenú procesnú zodpovednosť so sankčnými dôsledkami v prípadoch procesnej pasivity. Pre prípad, že strana lehotu zmešká a úkon neurobí, stratí možnosť úkon urobiť neskôr (tzv. procesná preklúzia)“. Civilný sporový poriadok teda v porovnaní s predošlým procesným predpisom zásadným zvýraznením kontradiktórnosti konania a zásady formálnej pravdy (viď napr. článok 8 a 9 základných princípov), výslovným zakotvením princípu koncentrácie konania, zákazom pre súd vykonávať dôkazy, ktoré strany nenavrhl, či výslovnou úpravou, že opísanie rozhodujúcich

skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2), ako aj výslovným normatívnym zakotvením, že aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe je zmenou žaloby (§ 140 ods. 2) jasne zvýšil nároky na „kvalitu žaloby“ a jej náležitého odôvodnenia.

24. Preto ak priamo zákon o spotrebiteľských úveroch napríklad povinnosť skúmať bonitu považuje za tak významnú, že pri jej porušení neumožňuje úver predčasne zosplatiť a pri hrubom porušení nepriznáva veriteľovi ani právo na úroky a poplatky za úver, potom nemôže byť v žiadnom prípade prekvapivé pre ktoréhokoľvek žalobcu, že musí už v žalobe, ak v nej tvrdí, jednak že mu vznikol nárok na úroky, ako aj predčasné zosplatenie úveru uviesť skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti. Nehovoriac už o prípade ako je tento, keď žalovaný neskúmanie bonity výslovne v konaní namietne.

25. Žalobca tu v spore vôbec netvrdil, že by veriteľ pred poskytnutím úveru skúmal bonitu žalovaného. Pokiaľ ide o posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, povinnosť veriteľa skúmať ju bola v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch obsiahnutá od samého jeho počiatku (od roku 2010, teda k momentu uzavretia zmluvy 10 rokov, a teda musela byť veriteľom dostatočne známa), pričom od samého jeho začiatku s jej nespĺnením tento zákon spájal sankciu v podobe nemožnosti vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2). Z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že cieľom danej úpravy bolo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov, pričom prijalo sa za účelom dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany – spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa.

26. Ak preto žalobca uplatňuje žalobou plnenie z úveru, o ktorom tvrdí že bol predčasne zosplatený a úročený, vzhľadom na § 149, § 150 ods. 1 a § 153 CSP bolo jeho základnou povinnosťou v žalobe alebo aspoň do vyhlásenia rozsudku uviesť k tomu skutkové tvrdenia (či a ako skúmal bonitu), a nie očakávať, či to spotrebiteľ namietne alebo či ho súd k ich doplneniu nevyzve, keďže cieľom daných ustanovení je práve chrániť slabšiu zmluvnú stranu (spotrebiteľa) a motivovať veriteľa. Nie je preto ničím ospravedliteľné a nie je legitímne „očakávanie“ žalobcu, že v prípade pochybností o jeho nároku súd mu dá ďalší priestor ich odstrániť, nakoľko pochybnosti v takom prípade vzhľadom na jasnú zákonnú úpravu majú byť žalobcovi zrejme už v momente podania takej žaloby. A nakoľko žalobca tu bol v tomto smere úplne pasívny aj po výslovej námietke žalovaného o neskúmaní bonity a to napriek tomu, že bol výslovne súdom vyzvaný sa k nej vyjadriť s poučením o následkoch nepopretia týchto skutkových tvrdení žalovaného, potom už vôbec nemožno pochybovať o nepreukázaní skúmania bonity v spore.

27. I keď vzhľadom na všetko vyššie uvedené niet vôbec žiadnych skutkových tvrdení žalobcu, ani rozhodujúcich skutočností z jeho strany k skúmaniu bonity, ktoré by súd mohol preskúmať, pričom žalobcovi zastúpenému advokátom zároveň musí byť zrejme, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP), súd predsa len v krátkosti zaujme stanovisko k listinám predloženým žalobcom, z ktorých jednu tento označil ako „Hodnotenie bonity“ (č. I. 41 spisu). V nej je uvedený výsledok „OK, schopný splácať predmetný spotrebiteľský úver“, ktorý mal vychádzať z poznatkov, že žalovaný je ženatý, zamestnaný, s celkovým čistým mesačným príjmom 506,20 eur, s počtom nezaopatrených detí 0, s výškou vyživovacích povinností 0, s výškou mesačných výdavkov 0 a s výškou finálnych finančných nákladov 155,- eur pri zohľadnenom životnom minime len žiadateľa 210,20 eur. Zároveň žalobca predložil listinu označenú ako Údaje žiadosti/zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (č. I. 31 spisu), kde je uvedené, že žalovaný je ženatý, býva vo vlastnom dome, je zamestnaný v spoločnosti TRISLOV, s.r.o. na dobu neurčitú, nemá žiadne nezaopatrované osoby a vyživovacie povinnosti a že jeho mesačné finančné výdavky sú 0 eur. Už len uvedený rozpor medzi údajmi danej žiadosti o výške mesačných finančných výdavkov 0,- eur a údajmi uvedenými v listine Hodnotenie bonity, kde sú uvedené také výdavky 155,- eur, signalizuje mimoriadny význam potreby náležitého preskúmania bonity žalovaného, čo sa nestalo.

28. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa

poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

29. Podľa § 7 ods. 2 uvedeného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.17)

30. Podľa § 11 ods. 2 uvedeného zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

31. Žalobca nepreukázal ani netvrdil, žeby bolo prihliadané na údaje z akejkoľvek databázy alebo registra, nepredložil žiaden taký výstup. Zdroj údajov uvádzaných v listine „Hodnotenie bonity“ vôbec nie je zrejмый a uvedený a žiaden dôkaz v tomto smere predložený ani označený nebol (napr. vo vzťahu k príjmu výplatná páska, či report zo Sociálnej poisťovne, vo vzťahu k výdavkom výstup aspoň z nejakej úverovej databázy a podobne). Žalobca neuviedol, čo bolo zdrojom pre údaje o nulovom počte nezaopatrených detí žalovaného a nulovom počte jeho vyživovacích povinností, ak podľa výsledkov jeho lustrácie v Registri obyvateľov SR mal tento v čase uzavretia zmluvy 2 maloleté deti. Nie je zároveň zrejмый a žalobca nijako neosvetlil, prečo, nakoľko mal veriteľ mať vedomosť o tom, že žalovaný je ženatý, ako je v daných dokladoch výslovne uvedené, vychádzal pri výdavkoch žalovaného len z výšky životného minima na jednu plnoletú osobu. Aj uvedené vedie súd k jednoznačnému záveru o hrubom porušení povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Súdna prax (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoR/1/2025) už viackrát vyslovila, že veriteľ podcenil skúmanie výdavkov spotrebiteľa, ak sa obmedzil na výšku sumy jeho životného minima. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny. Tento postup dodávateľa na úverovom trhu, ktorý nekriticky akceptuje zjavne nevierohodné údaje poskytnuté spotrebiteľom a nahrádza ich paušálnym údajom v podobe sumy životného minima (keď v tu súdnej veci mal veriteľ vychádzať zo životného minima len na jednu dospelú osobu, hoci mal vedomosť o ďalšej spoločne posudzovanej osobe a v skutočnosti žalovaný mal ešte k tomu dve maloleté deti), je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Podľa názoru súdu všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne preukazujú hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Predchodca žalobcu si nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil výdavky žalovaného, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť.

33. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/11/2025, kde ten práve vo vzťahu k tu vystupujúcemu veriteľovi Ahoj, a.s. a k jeho skúmaniu/neskúmaniu bonity uviedol, cit. „Podľa názoru odvolacieho súdu zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Ak by pre splnenie zákonných podmienok uvedených v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z

existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobého ochorenia a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza z informácií dodaných spotrebiteľom, ktoré sú riadne zdokladované, resp. veriteľom preverené, ako aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je samozrejme povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zisťovateľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje... Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že je nepochybné, že žalovaný má samozrejme výdavky na bývanie, stravu, hygienické potreby, ošatenie, obuv, telefón, cestovné a pod., pričom pokiaľ žalobca tieto výdavky žiadnym spôsobom nezisťoval a nepreveroval a uspokojil sa iba s tvrdením žalovaného, že jeho finančné výdavky majú predstavovať 400,- eur mesačne, tak nemožno vychádzať pri určení výdavkov iba z tohto tvrdenia a zo sumy životného minima, ale tieto je potrebné podrobne skúmať, pretože v opačnom prípade sa vystavuje dôsledkom vyplývajúcim z § 11 ods. 2 ZoSÚ.“

34. Rovnako záver o nedostatočnom skúmaní bonity zo strany právneho predchodcu žalobcu (Amico Finance a.s.) v obdobnom prípade vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26CoCsp/37/2024, kde ten k tomu okrem iného uviedol, cit. „I keď žalobca predložil v konaní pred súdom prvej inštancie výpočet schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, z obsahu spisu vôbec nevyplýva, akým spôsobom si veriteľ preveroval údaje o príjme žalovanej v žiadosti o úver, pričom aj keď je spotrebiteľ povinný uviesť úplné a pravdivé údaje, tak je samozrejme povinnosťou veriteľa tieto údaje preveriť, pretože v opačnom prípade by spotrebiteľ mohol uviesť akýkoľvek príjem a akékoľvek výdavky a pokiaľ by to veriteľ žiadnym spôsobom nepreveril tak, ako to žalobca nepreukázal v tejto veci, potom je úplne jednoznačné, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Žalobca v danom prípade nijakým spôsobom netvrdil a ani nepreukázal, ako jeho právny predchodca overil príjem žalovanej a ako zisťoval a overoval jej výdavky. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver bez overenia údajov o jej ekonomickej situácii, uspokojil sa s údajmi uvedenými žalovanou v žiadosti o úver a v dotazníku bez akéhokoľvek zisťovania a aktívneho preverenia jej bonity, čo postačujúco zdôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku (ods. 33. rozsudku súdu prvej inštancie). K posudzovaniu schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver pristúpil právny predchodca žalobcu len formálne a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa dôvodovej správy k citovanému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov“.

35. Súd má preto úver za bezúročný a bez poplatkov. Takým by navyše podľa názoru súdu v tomto prípade bol aj v prípade riadneho skúmania bonity, a to z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. h/ daného zákona pre neuvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd poukazuje na závery rozsudku Súdneho dvora z 23.01.2025 vo veci C-677/2023, podľa ktorého Článok 10 ods. 2 písm. g/ smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy.

36. Vzhľadom na tento rozsudok teda nie je možné túto náležitosť posúdiť podľa záveru Najvyššieho súdu SR v rozsudku 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021 (R 86/21), ktorý uviedol, že postačuje, ak tieto predpoklady, t. j. výška úveru, výška splátky, jej interval, počet splátok, prípadne ďalšie náklady spotrebiteľa sú v zmluve uvedené, hoci ako iné náležitosti (k tomu podporne aj rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/180/2024).

37. Čo sa týka ročnej percentuálnej miery nákladov, táto bola definovaná v ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumeli celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 19 ods. 2 daného zákona na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.

38. Preto ak zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vo svojich ustanoveniach priamo považuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom za jeden zo základných predpokladov pre výpočet RPMN, je nepochybné, že takýto predpoklad musel byť priamo uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s ust. § 9 ods. 2 písm. h) tohto právneho predpisu.

39. Tu priamo v uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.04.2020 ako v jedinom žalovanom podpísanom dokumente, kde mal byť uvedený údaj uvedený, nie je obsiahnutý údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Za takejto situácie žalovaného ako spotrebiteľa nemožno považovať za takého, ktorý pri uzavretí zmluvy poznal všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a v dôsledku toho za takého, ktorý poznal všetky okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Súd tu poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/13/2022, 1CoCsp/18/2023 zo dňa 27.02.2025 a aj na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.03.2025 sp. zn. 16CoCsp/1/2025, kde tento vo vzťahu k predpokladom na výpočet RPMN v bodoch 25 až 37 odôvodnenia podrobne rozobral a analyzoval závery uvedených rozhodnutí a okrem iného uviedol, že cit. „Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24. februára 2021, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 pod č. 86, podľa ktorého z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpokladov pre jej výpočet. Súdny dvor Európskej únie rozsudkom rozhodol vo veci C-677/23 z 23. januára 2025, na základe predloženej prejudiciálnej otázky Krajským súdom v Prešove tak, že určil, že Článok 10 ods. 2 písm. c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, zmenou Smernice komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí nevyhnutne výslovne uvádzať dĺžku trvania zmluvy, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou určiť túto dĺžku. Článok 10 ods. 2 písm. g) Smernice 2008/48 zmenenej Smernicou 2011/90 sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. So zreteľom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-677/23 z 23. januára 2025, odvolací súd dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.1.2016 neobsahuje náležité informácie o všetkých predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá sa na predmetnú úverovú zmluvu vzťahuje.“

40. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. Už tento

samotný nedostatok zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, preto skúmanie ďalších zákonom predpokladaných náležitostí by bolo nadbytočné.

41. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalovaný mal veriteľovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t. j. 2.250,- eur. Žalobca uviedol, že žalovaný tu zaplatil sumu 2.731,85 eur, preto jeho dlh zanikol splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nebolo tak pohľadávky, ktorú by bolo možné žalobcovi platne postúpiť, a keby taká aj bola, jej postúpenie by pre rozpor so zákonom bolo neplatné, nakoľko neskúmanie bonity malo za následok nemožnosť požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ), a teda v zmysle § 17 ZoSÚ pri neplatnom predčasnom zosplatnení a konečnej splatnosti úveru podľa zmluvy až dňa 20.11.2025 nemohli by byť ku dňu postúpenia splnené zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky zo spotrebiteľského úveru a žalobca by nemohol byť vo veci aktívne vecne legitimovaný. Zo všetkých uvedených dôvodov súd neostávalo iné, ako žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

42. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. Vzhľadom na zamietnutie žaloby žalobcu v celom rozsahu plný úspech v spore mal žalovaný, preto podľa § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.